

4. Міністерство економічного розвитку і торгівлі України. Тенденції тіньової економіки в Україні. 9 місяців 2015 року. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.me.gov.ua/Documents/List?lang=uk-UA&id=c384c5a7-6533-4ab6-b56f-50e5243eb15a&tag=TendentsiiTinovoiiEkononiki>. – Назва заголовку з екрану.

ШТУЦА В. М.

Національний університет «Одеська юридична академія»,
доцент кафедри національної економіки,
кандидат економічних наук, доцент

ШЛЯХИ ВИРІШЕННЯ ПРОБЛЕМ ДЕРЖАВНОЇ ПІДТРИМКИ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ВІТЧИЗНЯНОЇ ЕКОНОМІКИ

Світова практика підтверджує, що інновації займають провідне місце в економіці розвинених країн. Вони сприяють зростанню конкурентоспроможності економіки, забезпечують оптимізацію її структури. Крім цього, інновації надають можливість для залучення зовнішніх фінансових ресурсів для розвитку провідних секторів економіки країни.

Зростання економік провідних країн світу (наприклад, США, ЄС, Японії) обумовлено у першу чергу активним розвитком наукомістких галузей, здійснення діяльності щодо розробки та впровадження різних інновацій. Без їх застосування жодна економічна система не досягне стійкої рівноваги, що є необхідним для розвитку національної економіки.

Для інноваційної діяльності важливу роль відіграють державне фінансування та відповідне управління процесами, які безпосередньо з нею пов'язані. При ринковій економіці інновації повинні мати декілька джерел фінансування — не тільки державний бюджету, але й інші. В умовах кризового стану економіки з бюджету держави мають фінансуватися лише найбільші та найважливіші інноваційні проекти, які мають вплив на розвиток економіки країни в цілому. З метою вдосконалення фінансування таких проектів у державному бюджеті доцільно виділити окремі кошти, які будуть спрямовані безпосередньо для фінансування високоефективних інновацій.

Впровадження державного регулювання економічних, а також інноваційних процесів в країні є головною передумовою для ефективного розвитку інноваційної діяльності в умовах ринкової економіки. Необхідно ретельно координувати діяльність всіх учасників, які беруть участь в таких процесах, використовуючи всі важелі які є у ринковій економіки. Це можливо реалізувати шляхом зменшення кредитних ставок банків, залучення фінансових ресурсів з недержавного сектора.

Крім цього, до інноваційного процесу мають бути залучені все промислові та інші підприємств, що зменшить економічні ризики такої діяльності.

Держава має зробити все для стимулювання інноваційної діяльності: створити нові діючі механізми, наприклад — єдину інноваційну біржу, де буде показано кращі зразки інтелектуального потенціалу країни, надана можливість зустрітися усім зацікавленим сторонам — винахідникам, промисловцям та фінансистам. Перший крок до цього вже зроблений. На теперішній час створено некомерційне партнерство «Інноваційне агентство». Воно здійснює опрацювання заявок на винаходи.

Узагальненими підсумками реального економічного розвитку господарського суб'єкту за рік повинен стати вектор, що складається з двох параметрів: темпи зростання, яке демонструє ВВП, кількісний розвиток суб'єктів господарювання (регіону, країни), та темпи інноваційного зростання, які характеризують саме якісний розвиток суб'єкту господарювання, що функціонує.

Останніми роками в Україні почали створюватися територіальні економічні мережі — кластери — міжгалузеві комплекси, що поєднують виробничі процеси з науковою й інноваційною діяльністю [1]. Інноваційний ефект від матеріалізації результатів науково-дослідницької та дослідно-конструкторської роботи у виробництві на будь-якому рівні господарювання визначається зміною швидкості обороту авансового капіталу.

Аналіз економічного розвитку провідних країн у другій половині ХХ ст. показав, що інноваційний ефект розвитку національного капіталу є у даний час основним джерелом зростання суспільного багатства та безперервного підвищення ВВП на душу населення. Тому для запобігання краху реформ, необхідне стимулювання економічного зростання.

Україна повинна орієнтуватися на концепцію інноваційного виробництва або науково-технічний прогрес, і широке впровадження науково — дослідницької та дослідно-конструкторської роботи у виробництво, що найбільш реально і суттєво дозволить підвищити ВВП на душу населення. Для помітного руху вперед темп щорічного економічного зростання повинен бути 9–11 %, і треба робити ставку на розвиток наукомістких високих технологій, а не тільки на розвиток сировинних галузей.

Найпростіший спосіб перерозподілу грошей — це вилучення природної ренти доходу від експлуатації природних ресурсів через податок на додатковий прибуток і експортне мито. Отримані гроші через бюджет розвитку і банки розвитку необхідно вкласти в програму модернізації й перебудови нашої економіки.

Нині необхідно визначити точку, впливаючи на яку можливо отримати максимальний ефект для багатьох секторів економіки.

Такою точкою є інновація, яка має можливість впровадити внутрішні процеси, які допоможуть саморозвитку, самоорганізації та самоврядуванню.

Уряд має вирішувати, у першу чергу проблеми життєзабезпечення населення України. Інноваційна політика держави повинна забезпечувати виробництво високотехнологічної конкурентоспроможної продукції, якісних товарів народного споживання і продуктів, забезпечувати дотримання продовольчої та державної товарної безпеки [2].

Для створення сприятливого середовища для інноваційного процесу необхідно використовувати відповідні інструменти: податкові пільги, пільгове кредитування і субсидування, страхування і гарантування, надання прав на прискорену амортизацію устаткування, розвиток державою патентного права та інше. Важливо визначити оптимальне співвідношення між цими інструментами, що надасть можливість уникнути «ручного» управління інноваційними процесами та сформувати ефективний економічний механізм їх стимулювання. Застосовуючи їх, держава може прискорювати темпи інноваційного процесу, підвищувати ефективність інноваційної діяльності.

Список використаних джерел

1. Шнипко, О. С. Національна конкурентоспроможність: сутність, проблеми, механізми реалізації : монографія / О. С. Шнипко. – К.: Наук. думка, 2003. – 334 с.
2. Гладій С. П. Форми, методи та інструменти державного регулювання інноваційно-інвестиційної діяльності в Україні / С. П. Гладій // Вісник Київ. нац. ун-ту ім. Т. Шевченка. Сер.: Економіка. – К., 2002. – Вип. 63. – С. 38–40.

БАБЕНКО В. А.

Національний університет «Одеська юридична академія»,
старший викладач кафедри національної економіки

ДЕРЖАВНА ПОЛІТИКА ЩОДО РЕФОРМУВАННЯ СИСТЕМИ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я В УКРАЇНІ

Здоров'я громадян, згідно Основного Закону України, визнається найвищою соціальною цінністю. Враховуючи критичний стан здоров'я нації (саме таку оцінку надають представники МОЗ та експерти-фахівці), система охорони здоров'я України потребує дієвих заходів з боку держави. Реформа галузі вже розпочалася, але, на думку автора, вона потребує комплексного, систематичного підходу і має зосередитись на таких важливих напрямках.